

ponavljanje. Dakle, sećanje nije prosto suprotstavljeno ponavljanju, nego je nešto što se iskušava, nosi na sebi čekajući ponavljanje. Upravo je ovo mesto mladića – on je bezimen i nije nigde, ne egzistira. U pismima mladić je nešto nalik duhu, i sav njegov napor usmerava se na mogućnost da probije imanenciju pesničkog odnosno spram egzistencije - sećanja.

Konstanin u prvoj raspravi o pojmu ponavljanja kaže sledeće: „Nada je slatka nevesta koja uvek prođe kroz prste, sećanje je lepa stara žena sa kojom niko nije zadoboljan u sadašnjosti; ponavljanje je verna žena od koje se ne odmiče.“ Šta na ovo govori? Da li nam na bilo koji način dato približava ponavljanje? Uopšteno da li nam bilo šta što Konstatin govori o ponavljanju isto približava ili odaljuje, ili to radi ujedno?

Konstantin za sebe kaže da piše na jeziku koji jeretici ne mogu razumeti. On je proračunat do kraja i poznaje ironiski jezik koji je mladiću stran. On ne samo da kaže da ponavljanje jeste i ostaje kategorija transcendencije, već i priznaje da je ono za njega suviše transcendentno. Konstantin kaže da je religiono kretanje u potpunosti suprotno njegovoj prirodi, a ponavljanje je upravo takvo kretanje - kretanje vere. On kaže za sebe da nije pesnik, a upravo je pesnik onaj čija duša dobija “religiozni odjek“. Dakle, mladić je figura koja je raspeta između sećanja i ponavljanja i čini se da on dobija sebe, da je opet ceo, jedan. Mladić se budi, rađa ponovo ne kao muž – ono etičko, već se budi u prisutnosti sebe kao pesnika. Ali ovo u delu Ponavljanje nije čisto negativno određenje i neuspeh ponavljanja već neka vrsta slutnje mogućnosti ponavljanja.

Naime, pesnik je u delu Ponavljanje određen kao izuzetak. Poetska egzistencija je kaže Konstantin „prelaz kao istinski aristotkratkom izuzetku, religioznom izuzezku.“ U “Zaključku” Konstantin kaže da je ovaj izuzetak postignut kroz „dijalektičku borbu“ sa opštim. On se mora boriti sa opštim, uvažiti njegovo